

MITOS ECOLÓGICOS (V)

Conservacionisme equival a ecologisme

Tenim tendència a confondre aquests dos aspectes. És una moto que ens han venut per simplisme i que sa societat ha volgut comprar per lo mateix. Aniré més enfora: sovint es conservacionisme és antiecològic, al manco en aquells indrets històricament antropomorfitzats on es mal ja està fet i lo que cal és regenerar, no conservar.

Conservar és just una de ses diferents opcions totals o parcials de gestió des medi natural, i pot ser aplicable des de una situació on ets interesos humans no hi siguin encara, i ens imposam tots una limitació a que hi entrin (un exemple seria L'Antàrtida); fins a una molt més habitual gestió de territori antropomorfitzat on per ventura pot ser contraproductent.

Amb postures tan infantils ets fracassos històrics són tants quants cops s'ha provat (amb altres noms sempre hi ha hagut accions conservacionistes, no ens pensem que ara som originals!): maldement ets iankis protegiren ses reserves indígenes, ets interesos colonitzadors i sa febre de s'or pogueren amb es conservacionisme i avui es desert nordamericà és més del doble que fa cent anys i ets indis malviuen dins caravanes; maldement ets reis mitjvals amb una ma obligaven a replantar més arbres dets que es tallassen, castigaven a qui cremàs, enviaven a galeres a qui fes malbé ets boscos, dictaven bandols de protecció i conservació, amb s'altra ma donaven privilegis a La Mesta que a la llarga han convertit a Castella en un desproposit mediambiental farcit de turons esterilitzats. Mai en s'història una acció conservacionista feta contra ets interesos de pocs o molts ha tengut cap èxit a la llarga, és així i contra això ja em podem pegar de bots, per injust que ens pareixi.

Quan hi han interesos humans sobre un territori, es conservacionisme radical és antiecològic o antisocial. En aquests casos sa gestió es sa negociació d'interesos per tal d'aconseguir sa sostenibilitat, i es conservacionisme es just un d'ets interesos a ponderar, socialment just però per ventura no tant en s'aspecte patrimonial, cultural o jurídic.

És un fet que avui ses millors reserves són ses que històricament ens han arribat com a conseqüència de s'egoisme d'una classe social que tenia per luxe sa conservació, a indrets on ets interesos des poble no han pogut entrar: acotaments de caça (Massanella), camps de entrenaments per a s'exercit (Cabrera), paisatges per a sa meditació religiosa (Lluch), simples encapritxaments (L'Arxíuc), espais reservats per s'oci particular (S'Avall), terrenys de molt baixa productivitat o dificultat d'accés (cap curuculls, penyasegats,...). Ara que es nivell de vida ens ha fet a tots d'una classe social homogèniament alta respecte a altres països, ens ha pegat per lo mateix.

És també un fet que avui ets espais naturals més degradats són ets que històricament han hagut de aprofitar ses classes baixes per conrear on quasi no hi ha terra, amollar es bestiar on quasi no hi ha herba, tallar llenya per escalfar-se,... Tramuntana, avui un hermós paisatge deforestat, era un bosc tot verd fa ja molts segles (maldement no ens quedi ja memòria històrica i ja ens hi hauguem avasat). Ses muntanyes d'Artà just fa un segle també: voler conservar es desastre en es que han tornades és una bajenada.

Vol dir això que no és adient protegir territori?, no. Vol dir que no per dir que protegim un territori sobre es paper, ja tenim una solució. No els hi compro aquesta moto a n'ets polítics, no és tan simple i no soc culló!. És més, si ses accions dets nostres governants es queden just en protegir, a llarg plaç no dubteu que caminam com ets crancs. Lo que és pitjor si a més a més empleen sa paraula conservar, encara els crec menys perquè no fan referència a recuperar paisatges antropomorfitzats sovint degradats, sino sols a mantenir un estat regresiu aconseguit amb molts segles de desastres sobre es medi: Protegim ses pràctiques ancestrals de foc i ovella, que amb ets segles ha pelat Tramuntana?. Protegim conreus de muntanya o de pinars pobres en pendent?. Protegim sa pesca tradicional de bou?. Curts de memòria natural som si ens quedam en protegir ses coses tal com són avui, sense gestionar millorar-les.

Lo que cal no és conservar ni protegir, és gestionar: ponderar amb criteris de sostenibilitat ets úsos i interesos, tant particulars com socials, de tots ets interesats. Per tant protegir La Trapa, qualcú la cremà (per saber qui, cercau a qui amb interesos històrics li prohibiren fer algo allà).

Avui hi ha un interés nou sobre es medi natural, socialment just però que no hi té cap dret històric, ni patrimonial, i que aporta poc més que bona voluntat i moltes paraules buides: ets urbanitas. Gent que opina lo que s'ha de conservar a ca ets altres, lo que poden o no poden fer ets demés, i sobretot per on poden trescar ells, perdonant-nos a n'ets demés que no siguem com ells... sa "nova" clase alta conservacionista.

Tomeu Verd